

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/37/2018
Identifikačné číslo spisu: 7213221575
Dátum vydania rozhodnutia: 28.02.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Mária Trubanová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:7213221575.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne G. E., bývajúcej v H., zastúpenej JUDr. Jarmilou Machovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Štúrova 20, proti žalovanému F. I. - SPRÁVA BYTOV, Košice, Obchodná 2, IČO: 43 372 937, zastúpenému JUDr. Miroslavom Věrebom, advokátom, so sídlom v Košiciach, Šoltésovej 5, o určenie neplatnosti hlasovania a neplatnosti uznesenia schôdze vlastníkov bytov a nebytových priestorov, vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 38 C 437/2013, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 30. marca 2017 sp. zn. 9 Co 241/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 24. februára 2016 č. k. 38 C 437/2013-169 prvým výrokom žalobu zamietol, druhým výrokom uložil žalobkyni povinnosť nahradiť žalovanému iné trovy konania vo výške 33 eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a posledným výrokom žalobkyni náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení rozhodnutia po právnej stránke aplikoval § 80 písm. c/, § 90, § 91, § 91 ods. 2, § 159 ods. 2 O.s.p., § 14 ods. 1, § 14 ods. 4 zák. č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (v znení účinnom ku dňu uskutočnenia schôdze; od 1. marca 2012 do 30. septembra 2014) a poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS 194/2012-17 z 12. apríla 2012. Konštatoval, že predmetom tohto konania je určenie neplatnosti právneho vzťahu - hlasovania, na ktorom, ako vyplýva zo zápisnice zo 6. júna 2013, sa zúčastnili vlastníci bytov a nebytových priestorov bytového domu J. v počte 18 zo všetkých 38 vlastníkov bytov a nebytových priestorov. Podľa zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov subjektmi, ktorí môžu hlasovať na schôdzi, sú len vlastníci bytov a nebytových priestorov. Keďže z právnej normy, upravujúcej riešený právny vzťah vyplýva, že na súd sa môže obrátiť prehlasovaný vlastník alebo aj ktorýkoľvek vlastník bytu, že pre záväznosť rozhodnutia súdu, musia byť účastníkmi konania všetky osoby na právnom vzťahu zúčastnené, t. j. všetci vlastníci bytov a

nebytových priestorov na oboch procesných stranách, teda buď na strane žalobcu (tí vlastníci, ktorí namietajú neplatnosť hlasovania) alebo na strane žalovaného (tí vlastníci, ktorí ich nárok popierajú). Okresný súd mal za preukázané, že žalovaný sa na posudzovanom právnom vzťahu (hlasovaní na schôdzi) nezúčastnil a ani nehlasoval, nakoľko nie je vlastníkom žiadneho bytu, ani nebytového priestoru v bytovom dome na ul. J., takže žalovaný nebol žiadnym spôsobom na posudzovanom právnom vzťahu zúčastnený. Dospel k záveru, že žalovaný označený žalobkyňou v o vzťahu k predmetu konania vymedzeného petitom v žalobe (t. j. o určenie, že hlasovanie a uznesenia prijaté na schôdzi vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome na J. konanej 6. júna 2013 sú neplatné) má nedostatok pasívnej vecnej legitímácie v tomto konaní, pretože nie je nositeľom povinnosti z právneho vzťahu, ktorý je predmetom konania - písomného hlasovania na schôdzi a jeho účasť na danom právnom vzťahu nie je možné vyvodiť zo žiadnych ustanovení zákona. Konštatoval, že nedostatok vecnej pasívnej legitímácie postačuje na to, aby sa ďalej nezaoberal ďalšími návrhmi a námietkami účastníkov konania. Uviedol tiež, že nedostatok vecnej pasívnej legitímácie účastníkov je vždy dôvodom pre zamietnutie žaloby, pričom v tomto smere nie je viazaný poučovacou povinnosťou stanovenou v § 5 O.s.p., ktorá je obmedzená len na poučenie účastníkov o ich procesných právach a povinnostiach (procesných úkonoch, ktoré môžu vykonať, ich dôsledkoch a procesnom postupe). Konštatoval, že právna zástupkyňa žalobkyne na pojednávaní 24. februára 2016 navrhla doplniť dokazovanie o e-mailovú komunikáciu žalobkyne so žalovaným, t. j. výzvou žalovanému, aby jej bola doručená zápisnica. Tento návrh zamietol z dôvodu, že ani výsledok v prípade doplneného dokazovania by nemal právny význam pre rozhodnutie vo veci samej. O náhrade trov konania nemohol v prospech žalovaného rozhodnúť podľa § 151 ods. 2 O.s.p., ale priznal mu tzv. iné trovy konania za odvolanie proti nariadenému predbežnému opatreniu, ktoré zaplatil dňa 14. júla 2014.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 30. marca 2017 sp. zn. 9 Co 241/2016 rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku (zákona č. 160/2015 účinného od 1. júla 2016, ďalej len „CSP“) a žalovanému priznal náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Uviedol, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplynula, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132 až § 135 O.s.p. K správnym a výstižným dôvodom uvedeným v rozsudku je potrebné dodať, že aj súdna prax sa zjednotila na tom, že nepochybne sú to iba vlastníci bytov a nebytových priestorov v bytovom dome, ktorí realizujú svoje vlastnícke práva práve hlasovaním a závery v hlasovaní prijaté sú rozhodnutím vlastníkov bytov a nebytových priestorov. Žalobkyňa sa domáha určenia neplatnosti hlasovania vlastníkov bytov a nebytových priestorov na schôdzi v bytovom dome a rovnako neplatnosti uznesenia, ktoré bolo prijaté na schôdzi vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome, ktoré bolo prijaté vlastníckmi bytov a nebytových priestorov. Na uvedenej schôdzi hlasovaním rozhodujú vlastníci bytov a nebytových priestorov a rozhodnutie - uznesenie je rozhodnutím vlastníkov bytov a nebytových priestorov. Žalovaný je osobou, ktorá vykonáva správu domu, ktorá však nerozhoduje hlasovaním v zmysle zák. č. 182/1993 Z.z. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1, 2 v spojení s § 255 ods. 1 a § 256 ods. 1 CSP.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) osobne na súde prvej inštancie dovolanie na základe „prípustnosti dovolania vyplývajúcej z § 421 ods. 1 písm. a/, b/, c/ CSP“. Žiadala rozhodnutie odvolacieho súdu, prípadne aj rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušiť, vec vrátiť na ďalšie konanie a priznať náhradu trov dovolacieho konania. Uviedla, že s právnym názorom súdov oboch inštancií kategoricky nesúhlasí a tvrdí, že rozhodli na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, čím ju veľmi výrazne a významne poškodili nielen na jej občianskych a ľudských právach garantovaných Listinou základných práv a slobôd a Ústavou SR, ale aj na uplatňovaní jej vlastníckych práv ako vlastníčky bytu v bytovom dome nachádzajúcom sa v H. Podľa jej názoru bolo porušené jej

právo byť riadne a včas informovaná o schôdzi vlastníkov bytov, na základe čoho by sa na kritickej schôdzi konanej dňa 6. júna 2013 bola určite osobne zúčastnila a hneď na mieste by sa vyjadrila ku všetkému s čím nesúhlasí. Tvrdila, že v predmetnej veci ňou označený žalovaný je pasívne vecne legitimovaný. Tento právny názor podporila s poukazom na autorov publikácie Zákon o vlastníctve bytov a nebytových priestorov - komentár, ktorými sú Vlachovič/Grausová/Cirák, ako aj priloženým uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17 Co 232/2012 zo dňa 26. októbra 2012, podľa ktorého je aktívne vecne legitimovaná na podanie žaloby a žalovaný je pasívne vecne legitimovaný.

4. Žalovaný v písomnom vyjadrení k dovolaniu žiadal dovolanie ako neprípustné odmietnuť a súčasne si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. V danom prípade je v dovolaní uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 421 CSP.

7. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

8. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

9. Žalobkyňa prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z ustanovení § 421 ods. 1 písm. a/, b/, c/ CSP. Uplatnenie dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP a súčasne podľa § 421 ods. 1 písm. b/ a súčasne § 421 ods. 1 písm. c/ CSP sa však vzájomne vylučuje; ich súbeh, resp. vzájomná kumulácia je vylúčená (por. napr. rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 67/2017, 4 Cdo 14/2017, 6 Cdo 27/2017, 6 Cdo 123/2017, m. m. 6 Cdo 129/2017, 6 Cdo 13/2017, 6 Cdo 21/2017). V rozhodnutí sp. zn. 6 Cdo 123/2017 k možnosti vyvodzovania prípustnosti dovolania z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP a zároveň z § 421 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP uviedol, že „súčasná existencia všetkých týchto predpokladov prípustnosti dovolania sa bez ďalšieho z povahy veci vylučuje. Nemožno totiž odôvodňovať prípustnosť dovolania tým, že určitá právna otázka je rozhodovacou praxou dovolacieho súdu riešená ustálene a zároveň, že dovolacím súdom nebola riešená, resp. že je ním riešená rozdielne“ [poznámka: sťažnosť, podaná proti tomuto rozhodnutiu najvyššieho súdu, odmietol ústavný súd ako neopodstatnenú (I. ÚS 644/2017)]. Vec prejednávajúci senát, ktorý sa stotožňuje s týmito právnymi názormi, nadväzujúc na ne dodáva, že pokiaľ procesná strana vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania tvrdiac, že „určitá právna otázka už bola dovolacím súdom vyriešená a zvolené riešenie sa stalo súčasťou „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“, od ktorej sa odvolací súd odklonil (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP), je len logické, že zároveň nemôže úspešne argumentovať tým, že tá istá otázka ešte nebola dovolacím súdom vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP) alebo že je rozhodovaná (riešená) rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ CSP); (viď rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 67/2017).

10. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ: a/

konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi dovolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ CSP (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 6/2017, 3 Cdo 67/2017, 4 Cdo 95/2017, 7 Cdo 140/2017).

11. Pokiaľ dovolateľ v podanom dovolaní nevymedzí právnu otázku a neoznačí ustálenú súdnu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú právnu otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli. V prípade absencie uvedeného dovolací súd nemôže pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým ani vyhľadávať všetky (do úvahy prichádzajúce) rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky; v opačnom prípade by uskutočnil dovolací súd prieskum priechiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (pozri Števíček M., Ficoá S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK, str. 1382 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 6/2017, sp. zn. 3 Cdo 28/2017, 4 Cdo 58/2017, 4 Cdo 125/2017).

12. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine, atď.), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“ [vyjadrenej predovšetkým v rozhodnutiach alebo stanoviskách najvyššieho súdu, ktoré sú publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, ale tiež opakovane vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ neskôr vydané rozhodnutia najvyššieho súdu nespochybnili názory obsiahnuté v rozhodnutí dosiaľ nepublikovanom (porovnaj napríklad sp. zn. 3 Cdo 158/2017, 4 Cdo 95/2017, 5 Cdo 87/2017, 6 Cdo 129/2017, 8 Cdo 33/2017). Na uvedené nadviazal aj judikát prijatý na poslednom zasadnutí občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu dňa 9. októbra 2018, ktorého právna veta znie: „do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletinu Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986“ (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 29/2017 z 24. januára 2018).].

13. Dovolateľka videla dovolací dôvod uvedený v § 421 ods. 1 písm. a/ CSP v tom, že odvolací (i okresný) súd nesprávne na základe dôkazov vyriešil otázku vecnej pasívnej legitímácie, ktorým sa odklonil od ustálenej praxe dovolacieho súdu, keď poukázala na komentár publikácie Zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov a uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17 Co 232/2012.

14. Vychádzajúc z vyššie uvedených teoretických úvah dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľkou

nastolená otázka nie je takou dovolacou otázkou, akú má na mysli ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Podľa obsahu dovolania dovolateľka považovala za nesprávny záver súdov týkajúci sa hodnotenia dôkazov, skutkových zistení a riešenia o nedostatku vecnej pasívnej legitímácie žalovaného. Tento záver súdov ale nebol výsledkom aplikácie, či interpretácie konkrétneho ustanovenia právneho predpisu, ale bol výsledkom procesu komplexného vyhodnotenia skutkových okolností prejednávanej veci, ktoré v konaní vyšli najavo a ktoré v rámci zásady voľného hodnotenia dôkazov súd viedli k prijatiu tohto rozhodnutia. Dovolateľkou nastolená otázka nie je takou otázkou, ktorej riešenie by záviselo od výkladu určitej konkrétnej hmotnoprávnej alebo procesnoprávnej normy. Uplatnený dovolací dôvod dovolateľka tak nevymedzila spôsobom vyplývajúcim z § 432 ods. 2 CSP, t. j. neuviedla konkrétne, ktorú právnu otázku riešil odvolací súd nesprávne a v čom táto nesprávnosť spočíva, ale namietala nesprávne hodnotenie dôkazov súdmi v základnom konaní. Namietala teda skutkové závery (a na nich nadväzujúce právne závery), ktoré nie je dovolací súd oprávnený preskúmať, pretože v zmysle ustanovenia § 442 CSP je viazaný skutkovým stavom, z ktorého vychádzal odvolací súd. Dovolací súd totiž nie je treťou inšinciou a dovolanie nie je koncipované ako ďalší riadny opravný prostriedok. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. V dovolaní nastolená otázka tak nie je relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a/ CSP a nemôže viesť k založeniu prípustnosti dovolania v zmysle tohto ustanovenia.

15. Napokon v súvislosti s dovolateľkou tvrdeným dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP je potrebné uviesť, že dovolateľka ani neoznačila konkrétne rozhodnutia dovolacieho súdu vyjadrujúce právne názory, v ktorých sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a zaujal iný právny názor, než aký v konkrétnej právnej otázke zaujal dovolací súd v rozhodnutiach. Dovolateľka totiž v dovolaní dala len do pozornosti rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17 Co 232/2012 zo dňa 26. októbra 2012 a názor autorov publikácie - Komentára k zákonu o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, čo nespadá pod pojem ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu (viď bod 12. tohto rozhodnutia).

16. Keďže dovolateľka okrem § 421 ods. 1 písm. a/ CSP namietala aj údajné porušenie § 421 ods. 1 písm. b/ CSP dovolací súd opakovane uvádza, že pri takomto vymedzení dovolacích dôvodov, keď dovolateľka v dovolaní nevymedzila právnu otázku jasným, určitým, zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť (prípadne aj dôvodnosť) dovolania, nemožno považovať podmienky prípustnosti dovolania za splnené aj preto, že súčasné uplatnenie dovolacieho dôvodu podľa písm. a/ a písm. b/ § 421 ods. 1 CSP sa bez ďalšieho z logiky veci vylučuje (viď bod 9. tohto rozhodnutia).

17. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. c/ CSP je relevantná právna otázka, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, pri riešení ktorej sa v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyskytla nejednotnosť navonok prejavovaná v prijatí odlišných právnych názorov; inými slovami: ide o otázku, ktorú už dovolací súd riešil, avšak právne názory dovolacích senátov zostali nejednotné a neustálené (nepredstavujú ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu). V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia, je jeho (procesnou) povinnosťou: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ označením konkrétnych (odlišných, napríklad aj navzájom si protirečiacich) rozhodnutí dovolacieho súdu doložiť, že predmetná právna otázka je dovolacím súdom skutočne rozhodovaná rozdielne. V rozhodnutí sp. zn. 8 Cdo 78/2017 najvyšší súd doslovne uviedol, že v takom prípade je dovolateľ „povinný dovolací dôvod vymedziť označením rozhodnutí dovolacieho súdu, v ktorých dovolací súd o danej právnej otázke rozhodoval rozdielne (zaujal iné právne závery)“. Dovolateľka jednak konkrétne nevymedzila právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a pri riešení ktorej sa v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyskytla nejednotnosť, ani neuviedla žiadne rozhodnutie dovolacieho súdu, čím ani nepreukázala jeho odlišné rozhodovanie.

18. Dovolací súd navyše vzhľadom na dovolateľkou namietané právne posúdenie vecí odvolacím súdom poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 12. apríla 2012 sp. zn. IV. ÚS 194/2012 (najmä str. 7 a 8 tohto rozhodnutia), v ktorom bolo v obdobnej veci o. i. konštatované, „že ústavný súd sa s odôvodnením krajského súdu o nedostatku pasívnej legitímácie žalovanej (správca bytového domu) v celom rozsahu stotožňuje (...) a účastníkmi konania o určenie neplatnosti hlasovania vlastníkov bytov a nebytových priestorov musia byť všetci vlastníci bytov a nebytových priestorov v bytovom dome“. Na uvedené rozhodnutie ústavného súd napokon aj správne poukázal súd prvej inštancie.

19. Podľa § 447 písm. f/ CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi, alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

20. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobkyne v zmysle § 447 písm. f/ CSP odmietol.

21. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.